

1968-2

OPHAVSPERSON/NØGLEPERSON

Henning Christiansen

FAKTA

Dokumenttype:
Note

Sprog:
Dansk

Omtalte personer:
Per Højholt
Pablo Picasso

Arkivplacering:
HC arkiv Møn/HC breve 3

DOKUMENTINDHOLD

Svar til Per Højholt ("Tradition og experiment", ta' 3, 1968, s. 27-28).

TRANSSKRPTION

Henning Christiansen:

"Uden forudsætninger, som ikke eksisterer uden vore fordomme, er forbindelsen muligvis blevet svær." Erstattes Højholts normbegreb, som forekommer lidt svømmende, en nærmere redegørelse var ønskelig, med forudsætninger, er der mulighed for bedre at forstaa Højholts syn paa tradition-eksperiment og at forbindelsen muligvis er svær. Deroverfor vil jeg mene at disse forbindelsesvanskeligheder jus er punktet, som drejer alt og dermed giver os et saakaldt aandeligt liv. At kunstens operationsfelt er et udtryk baseret paa lyd, lys og tid + evt. lugt og beröring, kan være rigtigt nok, men at hale form ind i denne sammenhäng gaar ikke. Netop i form ligger muligheden for en omvurdering af indtrykkene, som de kommer til os (sanserne) for at videretransporteres til det egentlige forarbejdningscenter, det sproligt udefinerlige, hvor en forbindelse bliver mulig (GEGENRAUM). At nye former opstaa og bliver referenzepunkt(er) er vitalt nödvendigt. Herved opbyge nye forudsætninger (fordomme), som atter bukker under o.s.v..

At man skal kunne bringe sammenhäng mellem tidligere kunsværker og egen produktion for at kunne nedkomme med et vellykket eksperiment, er vidst ikke rigtigt. Det er da saadan at det kunstnerisk rädselsfulde meget let kan indeholde kim til en total omstillign. At det kunstneriske blik derefter tilpasses er ikke en nödvendig fölge. At eksperimentet kun skulle [streget ud: göres] være muligt ved en materialeudfordring kan kun tages som en "forudsätnings"-fuld modernisttraditionel opfattelse. Materialebegejstringen var netop punktet hvor modernismen tydeligst faldt igennem.

At et kunsværk kun har betydning naar det bliver taget i brug, er da klart, hvis man hæfter sig ved betydning. Men betydning og kunsværk hænger ofte kun sammen efter en tidsforskydningsproces. Det vi kalder eksperiment, kan maaske bedst defineres som det der endnu ikke har faaet betydning. Ellers er eksperimentet kun brugbart som en betegnelse for at tingene endnu ikke er färdig.

[s. 2]

Man faar näppe haand i hanke med eksperimentbegrebet ved hjælp af trylleordet tradition, den eneste plausible sammenhäng er vel at der altid har været tradition for eksperiment. Kunstneren er sögende, eller som

Picasso har udtrykt sig: "jeg søger ikke jeg finder" idet han hermed klarlægger en holdning, som ligger hensides eksperimentet

Henning Christiansen:

"Uden forudsætninger, som ikke eksisterer uden vore fordomme, er forbindelsen muligvis blevet svær." Erstattes Höjholts normbegreb, som forekommer lidt svømmende, en nærmere redegørelse var ønskelig, ~~X~~ med forudsætninger, er der mulighed for bedre at forstaa Höjholts syn paa tradition-eksperiment og at forbindelsen ~~for~~ muligvis er svær. Deroverfor vil jeg mene at disse forbindelsesvanskeligheder just er punktet, som drejer alt og dermed giver os ~~mulighed~~ et saakaldt aandeligt liv. At kunstens operationsfelt er et udtryk baseret paa lyd, lys og tid + evt. lugt og berøring, kan være rigtigt nok, men at hale form ind i denne sammenhæng gaar ikke. Netop i form ligger muligheden for en omvurdering af indtrykkene, som de kommer til os (sanserne) for at videtransporteres til ~~den egentlige~~ det egentlige forarbejdningscenter, det ~~udefinerlige~~ sprogligt udefinerlige, hvor en forbindelse bliver mulig, (GEGENRAUM). At nye former opstaar og bliver referenzpunkt(er) er vitalt nødvendigt. Herved opbygges nye forudsætninger, (fordomme), som atter bukker under o.s.v..

At man skal kunne bringe sammenhæng mellem tidligere kunstværker og egen produktion for at ~~medkomme~~ kunne medkomme med et vellykket eksperiment, er vidst ikke rigtigt. Det er da saadan at det ~~kunstneriske~~ kunstneriske rådsfulde meget let kan indeholde ~~ikke~~ ^{en} ~~til~~ ^{vis} ~~hin~~ ^{mulighed} til en total omstilling. At det ~~derefter~~ kunstneriske blik derefter tilpasses er ikke en nødvendig følge. At eksperimentet kun skulle ^{være muligt} ~~gøres~~ ved en materialeudfordring kan kun tages som en "forudsætnings"-fuld modernisttraditionel opfattelse. Materialebegejstringen var netop punktet hvor modernismen tydeligst faldt igennem.

At et kunstværk kun har betydning naar det bliver taget i brug, er da klart, hvis man hæfter sig ved ~~den første~~ ~~fremsatte~~ betydning. Men betydning og kunstværk hænger ofte kun sammen efter en tidsforskydningsproces. Det vi kalder eksperiment, kan maaske bedst defineres som det der endnu ikke har ~~faaet~~ ^{eksperimentet kun bruges som en betegnelse} betydning. Ellers er ~~eksperimentet~~ ^{den eksperimentelle betegnelse} ~~den eksperimentelle betegnelse~~ for at tingen endnu ikke er færdig.

Man faar næppe haend i hanke med eksperimentbegrebet ved hjælp af trylleordet tradition, den eneste sammenhæng plausible sammenhæng er vel at der altid har været tradition for eksperiment. Kunstneren er søgende, eller som ~~Pi~~ Picasso har udtrykt sig: "jeg søger ikke jeg finder" idet han hermed klarlægger en holdning, som ligger hinsides eksperimentet